

21. Det var jag som aldrig han gjort
 mig förtärd. Men rita nu bara hur stilig
 han är. Och nu vill jag bli god, var
 vad ni hvarandra för att bli.
 22. Ja bevaras, intill jantun och slog så
 en furi, så stilleskallaren, nu vill hon ut.
 Ja mer, jag var i aldrig illa har ment, Min
 gredde, jag råds att du kommer för sent.
 23. Den ärlige Stolt sade gumman
 farväl och gick så stillsamt med förtjus
 till att med truppen marchera afst, Och
 Anna var också förtjus och glad.
 24. Gud var du mitt förtus om jag kan
 få ut, att bida och vänta till mötet blir hit.
 Jag vill att du till förtus och der bida på, Jag
 lovar dig att du till förtus skall få.
 25. I öfver, ja om bara du der till
 dig till, Och Anna sprang från honom bort som
 en gl. Till märsk stälde rumman, bevarar.
 26. Och följande morgon när solen sked
 opp, Och ständarna spelle i solens ror, Min
 eft af wallhorrens påskade stolt. Och Anna
 den framt öfver ständens höjd.
 27. Den följande morgon när solen sked
 opp, Och ständarna spelle i solens ror, Min
 eft af wallhorrens påskade stolt. Och Anna
 den framt öfver ständens höjd.
 28. Den följande morgon när solen sked
 opp, Och ständarna spelle i solens ror, Min
 eft af wallhorrens påskade stolt. Och Anna
 den framt öfver ständens höjd.
 29. Den följande morgon när solen sked
 opp, Och ständarna spelle i solens ror, Min
 eft af wallhorrens påskade stolt. Och Anna
 den framt öfver ständens höjd.
 30. Den följande morgon när solen sked
 opp, Och ständarna spelle i solens ror, Min
 eft af wallhorrens påskade stolt. Och Anna
 den framt öfver ständens höjd.
 31. Den följande morgon när solen sked
 opp, Och ständarna spelle i solens ror, Min
 eft af wallhorrens påskade stolt. Och Anna
 den framt öfver ständens höjd.

men han brast, Betall som quistat, som detta lida Och senjunktarn
 rastlång i stötet der lag.
 43. O Jesu, so nu har han påldt till det väl, Gemensam var far
 san som lag i hvar själ, När Stolt till polismakten blef fördes, bort,
 Men blefse skulle han bli innan fort.
 44. Små blommorna visnade, natten blef lång, Och tytt var i
 fogarna foglarnas sång; Men snart hade lifvet omvexling bestått Och
 sommarn dog åter, ett år hade gått.
 45. Och mötet stod åter på Arwalla hed Och gossarna svängde
 sig iust med bested, Till arkebusering af Konungen hömd. Satt Stolt uti
 hätt, af Anna förgämd.
 46. Hans moder till affed befallt honom der, Håll Anna att lif
 som jag höll henne där, Jag sveket förlåter, så hade han sagt; Men
 sorgen den gamle i grafven har lagt.
 47. Hwad der jag väl längre att sevä därför, Jag dör ju så är
 ligt som fridsmannen dör. För sannt till min Gud der jag ingenting
 mer än att jag ej, modfärd är döden mig ger.
 48. Den timman var inni då gvaldolen brann, Beskändande gången
 till fremmande land, Då vindarnas tylnad, lefar och seid, Mid lifvets
 förvandling till sumner och seid.
 49. Men truttmorna visnade, Trupp efter trupp blutadets färd
 beden marcherade upp, Förmåderstarkant mot fogdungen bryn, En
 lefvande mure med förgyllning af guld.
 50. Och tråden alla fullarna rundt deromkring, Beskändet af sol
 karors ring, Och Anna lankände bland mängden der var Och stod der
 bland gossarna smyckad och rar.
 51. Der som delingent, hand stad var väl blef; Men ungdom
 mens flara i böden ej svöl, Paratfädd emellan patrullerna gick, Med
 sadiga steg och med frimodig blick.

14. Det böddall från vägen försvor
 lag, Det torper lag jem för små gullingars
 håg. Mor Stolt gjorde konstiga rader af
 barn, Don kunde så vackra pariser för barn
 15. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 16. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 17. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 18. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 19. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 20. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 21. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 22. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 23. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 24. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 25. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 26. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 27. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 28. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 29. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 30. Och förtusen reste sig grenig och hög,
 31. Och förtusen reste sig grenig och hög,

GS 966

En ny och mycket wacker

W i s a

om

Korpral Stolt,

som mördade sin Sanjunktare för det denne
 fräntrofwat honom hans fästmö, och för
 hwilket mord Stolt blef arkebuserad
 på Arwalla hed.

Preis: 2 fl. banco.

Christinehamn,
 trykt hos N. Ludvig Norman, 1854.

1. På vägen som leder till Warohla by, Steg
 dammet i ringlar mor himmelens sky Och pil-
 trädets löf jemte blommor och strå, Vid vil-
 renen waggade tunga och grå.
 2. Bewäringen kom och i spetsen gick
 främst Den spräckliga trumslagaren, han war
 förnämst, Och såltlocken genast till fötterna tog
 Vid första signalen på trumman han slog.
 3. Det är, tänkte barnen med undran
 så full, Bestämt generalen med trumman af
 gull, Hon sten emot solens förgyllande ljus,
 Så klart som tornruppen sten på Guds hus.
 4. Och Stolt som är med och munde-
 ringen på; Men kanske hur raske ropet glad-
 ligt de små, Då ankor och gäff satte benen i
 gång, En flaxande förtrupp med strlande sång.
 5. På wallen wid dammen der snöplo-
 gen stod, Skrek löjtnanten halt båd' till wink-
 lar och wråk. Den modiga swärmen i frigare-
 stik, På jäntorne sköt mången blödande blick.
 6. Här skulle för truppen man rasten en
 stund, På bykrogen öppnades swicka och
 sprund. Erätliga herrarna swängde sig fäckt
 Med nummer i hatten på ställig respekt.

35. I sanjunkskarns tält, nej det wet jag
 förut, Men tanken ditåt må jag just weta
 hut; Men Stolt trädde in och en syn han der
 såg: Hans fästmo i samnen på sanjunkskarn lög.
 36. Jassa du, skrek Stolt, med försä-
 rande röst Och rädslan fylde den trolöses bröst.
 Han gick och drog tältörr'n igen Om Anna
 och hennes förtrollande wän.
 37. Och natten war icke på skuggor så
 rik, Som brinnande tanken war blek som ett
 lif. Den ärliga Stolt sig åt skogen begaf Med
 önskan att ligga förgömd i sin graf.
 38. Si det war den löfwen och der war
 den tro, Som hon swor mig ewigt till fröjd
 och till ro. Nu skall wäl pojkarna grina och
 le; Men heligt jag swär att jag det ej tål we.
 39. Ur guldbröda skarna morgonen gick
 Stolt wid reveljen med fasthet i stik, Steg
 fram och sig ställde båd' sluten och stum I
 sanjunkskarns rum.
 40. Gif aft! Kommenderade sanjunkskarn
 fäckt, Då friasmannalinen till rättning war
 sträckt Och Stolt korporal stod der trotsig och
 twär, Med armarna stödda emot sitt gewär.
 41. Och stå ej din-fähund och glo un-
 der luga, Rör sanjunkskarn hästigt och lyfte till
 bugg Den blottade pampen med hånande min,
 Du nog skall bli mjuker du långa fanin.
 42. Men Stolt grep mustötten med
 bliftrande hast, Ett dräpflag han riktrade kolf.